

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

sacificantibus Sacerdotibus ministrarent, arcam ferrent, & cetera id genus exequerentur quæ libris sacris prodita sunt. Sed Sacerdotum quidem ceterorum divisa functio erat per vices, ut dixi. Soli autem Pontifici, ut docet Maimonides, omnia sacra & omni tempore obire fas fuit, nullo stationum ordine servato. Præcipuum autem munus Pontificis in eo versabatur, ut templi adyta intraret, quæ sancta sanctorum Hebræi appellat, solenni scilicet expiationum festo, quod die decimo mensis Tisri quotannis celebrabatur. Neque enim alio tempore, neque aliam ob causam, visere potuit secretissimum locum. Altare incensu velo separatum fuit ab ipsis adytis, ubi erat arca testimonij. Quotidie in hoc altari adolebat thura Pontifex; sed intra velum non adibat, nisi quotannis solenni die. Totâ isthæc sacrificiorum peragendorum ratio Pontifici, Sacerdotibus, & Levitis adeo erat addicta, ut Regibus nihil in ea parteliceret. Quare Ozias lepra percussus est, quod Sacerdotum ministerio injuriam faciens, incensum in altari adoleviffet. Tractare itaque sacra manibus suis Reges non poterant, sed jure suo munerum partitionem & executionem familiis Leviticis indicere.

VI. Eandem rationem sequitur Christus in Republica Christiana instituenda. Res spirituales solum Petro committit. Cetera relinquit Casari. Injuria fit Pontifici & Regi, cum à Republica Judæorum argumenta petuntur. Quæ in Synagoga permixta erant verum sacrarum & civilium jurisdictionis, apud nos est distincta.

I. **Q**UOD attinet ad judiciorum ordinem, Regibus quidem permiffa erat judicandi potestas, ut & belli gerendi, sed graviora quæque Synedrio communicabant. ut nullum apud me dubium sit, quin decreta Regum, quorum superius memini, de ordine Levitarum, & de ceteris rebus sacris, de consensu magni Synedrij sint statuta. Hoc Consilium à Mose, Dei jussu constitutum fuit de septuaginta viris Israël, in quos effusa est pars spiritus illius principalis, quo instructus Moses populum regebat. Adfessorum numerus unius erat supra septuaginta, Mose adjecto. Id Consilium usque ad extremam Judææ desolationem mansit in urbe, ejusque sedes in ipso sanctuario fuit. Septuaginta autem illi Senatores non è plebe lecti, sed ex iis familiis quæ amplitudine majorum & splendore commendabantur; Sacerdotibus & Levitis, æquè ac ceteris, in hunc cœtum adscitis. Hæc verò dignitas nemini data est sine actu legitimo, id est, impositione manuum, ad exemplum Mosis, qui Iosue & LXX. senioribus manum imposuit. Hæc autem manuum impositio tandem cessavit, eique formula quædam certis verbis concepta successit, qua illi Senatores initiati sunt. Ab hoc Senatu non erat provocatio. Quinimo quidquid à ceteris magistratibus decidi non poterat, ad horum jurisdictionem pertinuit.

1. Reg. 8.

C A P V T V.

Synopsis.

I. Iudicia Regi permiffa; sed majora negotia ad Synedrium pertinebant. Id constitutum à Mose. E viris LXXI. Senatores lecti è splendidioribus familiis & Sacerdotibus ac Levitis. Potestas collata manuum impositione, deinde verborum formula. Ab hoc Senatu non provocabatur.

II. Princeps confessus à ceteris delectus, Pater Consistorij. Quotidianus conventus. Cognitio de Religione & Republica. Pontifex adlectus in hoc Consilium. Regem castigabat pœnâ ecclesiasticâ, Pontificem aliquando capite.

III. Præter Synedrium, duo alia Consilia Hierosolymis, & in ceteris oppidis Judææ, quæ reliqua negotia dirimebant. Synedrio Rex non intererat, sed in rebus arduis illud consulabat, ex Iosepho. Politia Judaica permixta in judiciis reddendis; sed divisa in ministeriis belli, & regenda Reipublicæ, quæ Regi, & sacrificiorum, quæ Sacerdotibus comperebant. Levitæ adjuncti ad rerum civilium curam.

IV. Synedrij potestas à Romanis paulatim immixta; & post Archelai relegationem omnino extincta; quoad res civiles. Sola controversia legales illi relicta.

V. Usurpatio Romanorum, quæ Mosis politiam everterat, à Christo confirmata. De tributis, & de censu Judæorum, aliqua nondum accuratè explicata. Unde sententiâ Christi, potestas Casaris in Judæa quoad res civiles constituta, & à Synedrio ablata.

II. Qui auctoritate præcellerent, duo fuere; Princeps Confessus, quem *Nasi* vocabant, à ceteris delectus, qui Mosis locum tenebat. Inter ceteros, qui præstabat ætate, primum locum ad Principis dexteram obtinebat, quem *Patrem Consistorij* appellabant. Ceteri sexaginta novem sedebant ordine dignitatis & promotionis. Conveniebant quotidie, & confidebant à matutinis horis usque ad vesperam, hac lege, ut cuique pro suorum negotiorum ratione abesse aut abire liceret, dummodo tertia pars Consilij, id est, viginti tres superessent. Senatus ille de rebus præcipuis cognoscebat, religionem & rempublicam attinentibus; verbi gratia, de controversiis legalibus, anno intercalari, Pseudoprophetis, Apostatis, de Rege, Pontifice, bello, fœderibus, legatis, vectigalibus, publicis officijs, magistratibus inferioribus, & ceteris ejusmodi. Ex eo autem quod Senatus ille

divino imperio à Mose institutus est, Iudices à Mose & Davide *Dij* vocantur, & iudicia dicuntur *Iudicia Dei*; qui non Principis vice, ut in ceteris imperiis, sed divinâ iudicabant. Pontifex sapissime in Confessum illum adscisceretur, si aliâ sapientiâ polleat. Alioqui, nisi à Collegio admissus fuisset, iudicia rerum nec sacrarum nec civilium attingebat. Et ut nostris verbis res Iudaicas explicem, quæ erant *ordinis* exequabatur, non quæ *iurisdictionis*. Quod autem dixi de Rege iudicium tulisse magnum Synedrion, non ita intelligendum est, ac si de ejus capite ac dignitate iudicaret, cum solius Dei iudicio ea in parte subjaceret, ut è Davide notant veteres; sed de violata lege, cujus pœna erat furtium privata castigatio, eo tamen modo infligenda quem ipse Rex damnatus ad illud *ἑταίριον* ecclesiasticum præscripsisset. Quod penitentia genus illi responderet quam hodie *Disciplinam* voce octingentis abhinc annis in eum sensum usurpata vocamus. Pontifex autem non solum eodem ritu cædi, sed etiam capitis damnari à Synedrion poterat.

III. Duo Consilia, præter illud magnum, Hierosolymæ confidebant, quemadmodum & in ceteris Iudææ oppidis, è viginti-tribus Assessoribus composita, qui de capite & fortunis civium iudicabant; exceptis causis illis quæ ad magnum Sanedrion confessum referebantur, duorumque generum erant, ut dixi, tum sacrarum rerum, tum civilium disceptationi accommodatæ. Rex in Senatuum quidem illum non cooptabatur, ne suffragiorum libertatem præsentia sua infringeret; sed eum in rebus arduis consulerebat. Hoc est quod inter Mosis instituta Iosephus posuit: *Nihil agat Rex nisi de Pontificis & Senatorum sententia*. Itaque, ut initio monui, regnum Iudæorum sacerdotale fuit; id est, ejus cura tum iniis quæ religionem & ceremonias respiciunt, tum quæ civilium rerum administrationem, viris lectissimis tam è Levitico genere quam è ceteris tribubus, fuit commissa; sola belli gerendi & regni constituendi ratione excepta, quæ Regi; excepto quoque sacrificiorum ministerio, quod Pontifici, Sacerdotibus, & Levitis præcipuo jure competebar. Sanè in secundo Chronicorum libro Iosaphatus Rex, cum Zebadiam iis negotiis præficiat quæ ad Regem atque ad populum Iudææ pertinebant, etiam Levitas ei adjungit, qui in partem curarum veniant. Et multo ante illum, David Rex Hafabæ, & Ieræ, eorumque agnatis, qui Levitæ erant, imperium & potestatem in tribus Benjamin, Simeonis, Iudæ, Ruben, Gad, & dimidiam

tribum Manassis dedit, atque res tam divinas quam regias gubernare iussit.

IV. Post urbis templique restorationem, imperium quod penes Davidis posteros fuerat, gens Levitica primùm Pontificis nomine, deinde Principis sub Machabæis assumpto, usurpavit. Aristobulus, posito Principis nomine, Regem se tulit. Ita tandem post Sedeciam extinctum Reges iterum Iudææ accepit, sed Levitas, quorum ultimus Antigonus fuit. Herodes Idumæus regnum à Romanis tenuit, & extincto Assamonæorum sanguine, repressisque septuaginta senibus, patria Iudæorum instituta imminuit. Itaque quæ de Consilij magni seu Synedrion auctoritate dicta sunt, ad eam tempestatem referre oportet, cum Iudæa nondum Romanum victorem acceperat. Multa enim Gabinius Proconsul Syriæ, cujus accessio erat Palæstina, retinendæ dominationi refixit; Synedrionque viribus dissipatis, quinque Synedrion pari auctoritate in totidem oppidis constituit. Quin & Iudæam in provinciæ formulam redactâ, quod tentatum ab Herode fuerat, post relegationem Regis Archelai est peractum; scilicet, ut imperium totius Palæstinae optimo jure esset penes Cæsarem. Quod relictum fuit Synedrion Hierosolymitano, in quæstionibus legis discutiendis versabatur; non autem in negotiis publicis dirimendis, quæ potestas fuit penes procuratores Cæsaris & Proconsules.

V. Ex iis quæ dicta sunt juxta Iosephi & Mosis Maimonidis fidem, egregie illustratur vis illius effecti quod Dominus noster morosis illis Iudæis pronuntiavit: qui subdole agentes, querebant an censum liceret pendere Cæsari. Aut enim neglecto jure quod Republica Iudæorum à Mose erat comparatum, de pietate erga patriam leges apud imperitam plebem periclitabatur; aut reus majestatis Cæsareæ fiebat, si de restituendo imperio à multis annis lapsò cogitaret. Illud enim Pharisæorum propositum fuisse existimo, (ut paucis sententiam meam in re alioqui involuta aperiam) non solum quærere an tributa pendenda essent, sed an liceret censum solvere Cæsari, hæcque solutione profiteri summum in Iudæam imperium esse penes Cæsarem. Infrunita enim & intempestiva fuisset hæc percontatio, an liberum esset Iudæis tributorum pensatione defungi, cum ab ipsis Alexandri temporibus nunc Syriæ Regibus, nunc Romanis tributata pependissent. Sanè cum Alexandro Magno Iaddus Pontifex fœdus pepigit, ea lege, ut septimus quisque annus à tributorum exactione excusaretur,

Willelmus Schi-
cardus de regio
Hebrææ. c. 1.

Iosephi, ἑταίριον
ἔστι τὸ βασι-
λευκὸν ὄργανον ἢ ἀρ-
χιερατικὸν, ἢ τῶν
πᾶσι γερουσιαστικὸν
γένημα.

1. Chron. 19. & 24.

Mach. 10. 11. &
10. 12. lib. 1. cap. 1.
lib. 9. cap. 6. 10.
lib. 11. cap. 8. 21.
12. 22. 23. 24. 25.
13. 1. 2. 3. 4. 5. 6.
14. 1. 2. 3. 4. 5. 6.
15. 1. 2. 3. 4. 5. 6.
16. 1. 2. 3. 4. 5. 6.
17. 1. 2. 3. 4. 5. 6.

nullaque vis inferretur patrii legibus, teste Iosepho. Per Pompeium deinde vectigales facti sunt Romanis Iudæi, sed anni septimi indulgentiam eis concessit Iulius Cæsar, ad exemplum Alexandri. Pulsis Assamonæis, Herodem Iudæis Regem imposuit Augustus; non omiſſa tributorum exactiōe, quæ à tot annis sine querela tolerata erant, Iudæorum legitimis Regibus horum munere functioni non renitentibus. Imò verò, ut rectè observavit Hieronymus, *Cæsar Augustus Herodem filium Antipatri alienigenam, & profelytum, Regem Iudæis constituerat, qui tributis præſet, & Romano pareret imperio.* Quare non est quòd viri docti lætionem Appiani sollicitent, cum scribit ab Antonio ad bellum Parthicum se accingente constitutos fuisse Reges Ponti, Pisidiæ, & Ciliciæ, & Herodem Idumæorum, *ἐπὶ φέρους πέντε ἰσθμοῖς*, sub conditione pendendi certi tributi. Etsi enim Herodes optimo jure regnum Iudæorum obtineret, *αὐτοκράτορας* esset, & ab eo nulla exigi posset administrationis ratio, eò quòd, ut rectè monet Antonius, concessa dignitate & auctoritate regia, illius etiam usus concessus videatur, hoc non impedit quin antiqua vectigalia tempore Assamonæorum Regum constituta, exsolvenda essent Cæsari à Iudæis, urgente Herode per apparatus & milites suos. Vnde tributorum exactores *Herodiani* dicti in Evangelio, etiam post obitum Herodis. Tandem Archelao Rege Herodis filio in exilium pulso, bona ejus filco adjudicata sunt, Iudæaque in provinciam redacta, Syriæ accessio fuit, & Cæsari attributa. Tunc Iudæi capite censu sunt, teste Hieronymo, integrumque Regis imperium in Cæsarem translatum. Quirinus enim Syriæ præses novum censum egit in Iudæa, tributa agris imposita auxit, & capitatum didrachmum indixit. De utraque functione capiendus Appiani locus in Syriacis, qui durior in Iudæo fuisse capitatiōem scribit, præ tributis quæ à facultatibus exigebantur: *ὅτι Ἰουδαίους ἀπασιν ὁ φέρου τῆς σωματικῆν βαρύτερος ἢ ἄλλης τῆς ἐξουσίας.* Censu specialiter dicebatur nummus solvendæ capitatiōi, apud Hefychium: *Κόνητος εἶδος νομισματός ἑπιμεφαλῆς.* Apud Iudæos didrachmum seu semisiclus pro capitatiōe pendebatur Cæsari; ut docet unice locus ille apud Matthæum, ubi Christus pro se & Petro staterem seu quatuor drachmas solvit didrachmi exactoribus. Interrogatio enim Christi, à quibus Reges terræ accipiant tributum, satis evincit didrachmum illud pertinuisse ad functiones publicas, non autem ad capitatiōem illam sacram

semisicli seu didrachmi, qua quotannis Templo inferenda erat ex lege Mosis. Ad hujus exemplum constitutus est Censu Cæsarianus, qui propriè dictus Censu, unde pecunia, quæ capitatiō præstatur, *Numisma Censu* dicitur in Evangelio. non quasi aliquod peculiare monetæ genus ad Censu solutionem cuderetur, sed quòd pecunia Cæsaris nomine percussa in eam rem impenderetur. In hoc negotio tria occurrunt quæ nova & acerbissima Iudæis videbantur. Primum est, non tributi solutio, quæ solennis erat Iudæis ex quo vectigales exteris esse cœperunt, sed ejus incrementum, & pensitatio censu per capitatiōnem, quæ visa est imminuere libertatem personarum, quam inviolatam hucusque conservaverant. Secundum, Regni Iudæici extinctiō, quòd à Iudæis translatum est ad Cæsarem, cum ex legis Mosæicæ præscripto Rex è fratrum & Israëlitarum cœtu deligendus esset. Licet autem vis illata fuisset huic legi ab Augusto, cum Herodem Iudæis imponeret, at profelytum saltem & religionis Iudæicæ mysteriis initiatum Regem dederat. Tertium est, summum imperium, quòd pleno jure in Iudæa Cæsar exercebat. Non enim Regem Iudæorum formulis legis Mosæicæ & judicis Synedrj adstrictum, sed Cæsarem Tiberius agebat, & eadem jurisdictione utebatur, qua in ceteris provinciis. Quare censu pensitatio quæ Cæsari fiebat, professio erat apertissima & Iudææ ad formulam provincie redacta, & summi imperij quo Cæsar potiebatur in Iudæos. Inspecto ergo numismate censu, *Reddite*, inquit Dominus, *quæ sunt Cæsaris, Cæsari, & quæ sunt Dei, Deo.* Quo oraculo non solùm censu pensitatio confirmata est, sed generalibus verbis sancitum est imperium Cæsaris in Iudæam, & secretio duarum potestatum constituta; ita ut nec Pontifici nec magno Synedrj jus aliquod residuum fuerit in civilium & criminalium causarum majoris momenti discussione, nec Cæsari in cognitione rerum sacrarum, ut patet ex variis locis Novi Testamenti.

V I. Quare non est mirandum, si Christus, cum Rempublicam Christianam institueret, eam rationem secutus fuerit in potestatum divisione, quam verbis suis religiosè firmaverat. Petro namque & Ecclesiæ, non familiæ eriscundæ arbitrium, quòd à suo munere alienum esse ipsemet testatus fuerat, neque regiam dominationem, quæ Gentibus tantùm competeret, quàmque Cæsari disertis verbis addixerat, sed ligandi solvendique animas pontifi-

Hilarius contra Conit. Censum capitum renouit, quem Christus, no scandalis esset, exsoluit.

Samuel Petrus in 1. Var. c. 4. Appianus lib. 1. bell. civ. c. 14.

Hieron. Hierodiani, id est, milites Herodis.

Hieron. in cap. 17. Mat. Post Augustum Cæsarem Iudæa facta est tributaria, & ante capite censu servata.

Matth. 17.

cium, claves regni caelorum, non verò terreni, & pascendas oves commisit. Itaque non bene merentur de Romano Pontifice, neque de Regibus Christianis, qui auctoritatem harum dignitatum in Ecclesia Christiana ex institutis Iudaicis metiuntur. Neque enim Pontifex Maximus rerum sacrarum jurisdictione vi pontificatus potiebatur, sed tantum ut unus è collegio magni Synedrij, si in id adlectus fuisset suffragiis Senatorum. Neque penes Reges Iudaeorum adeo soluta & libera erat rerum administrandarum potestas, quin à magno Synedrio sapissime in rebus controversis penderent. Et ut rem uno verbo expediam, nulla potest, in hoc quidem capite, institui comparatio inter Synagogam & Ecclesiam: quia quæ apud illam erant permixtæ & confusæ jurisdictiones, apud hanc sunt discretæ & omnino separatae.

CAPVT VI.

Synopsis.

I. Inquiritur quid liceat Principibus circa res ecclesiasticas. Controversias fidei legibus suis dirimere non possunt. Probatur exemplis, & rescripto Theodosij.

II. Item Valentiniani rescripto, & rescripto.

III. Et ex Ambrosio, & Concilio Aquileiensi.

IV. Iis Conciliis interesse poterant Principes, ubi agebatur de fide. Explicatum rescriptum Theodosij, quo decernit ut Florentius Patricius interfit synodo, quia agit de fide. Cur laici possint interesse tractatibus fidei, ex Nicolao & Octava Synodo.

V. Rejcta à Maximo Abbate Græcorum opinio, qui Principi jus sacerdotij & de dogmatibus statuendi vindicabat. Imperator inter laicos recensetur in precibus sacrificij. Ius docendi & ritulus Epistimonarchæ tributa Imperatori à posterioribus Græcis. Quod alienum à mente veterum docetur ex Theodoro.

VI. De ritibus & ceremoniis decernere non potest Princeps. Notatus Iustinianus.

VIDEAMUS ergo absque ullo veteris legis præjudicio quid Principibus Christianis liceat circa res sacras & ecclesiasticas. Quod expendere oportet juxta divisionem initio capitis superioris propositam; non tantum ratione habita ejus juris quod Libris Decretalium continetur, sed etiam inspectis veterum Conciliorum & antiquorum Patrum hac de re sententiis.

Principes Christiani de rebus fidei controversis leges ferre non possunt, cum hæc sit Ecclesiæ Christi potestas; cui, ut columnæ, fidei Christianæ prædicatio secundum Scripturarum & veteris traditionis tenorem innitur. Vnde perfidiam Arrij, non Constantinus, sed Synodus Nicæna discuf-

fit. Macedonium & Apollinaristas Occidentalium libellus & Synodus Constantino-poli coacta, non verò Theodosius Imperator, hæreses damnarunt. Nestorij amentiam Synodus Ephesina, & Eutychetis delirium Chalcedonense Concilium, non Theodosius, aut Marcianus, anathemate perculerunt. Hoc apertissime professi sunt ipsi Principes; ut in re certissima argumentis congerendis non sit opus. Sed quia minus sincerè, qui discussioni quæstionis nostræ insudant, quæ de una specie dicta sunt, ad omnes rerum ecclesiasticarum species extendunt; ideo aliquot locos promam, qui suis limitibus coerceri debent, non autem ad alienam à mente auctorum sententiam torqueri. Hujus rei specimen præbebit Theodosij epistola ad Synodum Ephesinam: *Nefas est enim qui sanctissimorum Episcoporum catalogo adscriptus non est, illum ecclesiasticis negotiis & consultationibus sese immiscere.* Sed dissimulantur superiora verba, quæ rem omnem ad fidei quæstiones restringunt: *Candidianum ad sacram vestram Synodum abire justimus; sed ea lege, & conditione, ut cum quæstionibus & controversiis quæ circa fidei dogmata incidunt, nihil quidquam commune habeat. Nefas est enim &c.*

II. Cum Valentinianus Imperator ad Synodum indicendam sollicitus esset ab Episcopis Orientis anno CCCCLXIV. pro restauranda Consubstantialitatis fide, quæ à Constantio pessumdata erat, præclarum hoc responsum dedisse testatur Sozomenus: *Sibi, qui unus è laicorum numero erat, non licere se ejusmodi negotiis interponere. Et ideo Sacerdotes & Episcopi, inquit, quibus hæc cura sunt, seorsum per se, ubicunque ipsis libitum fuerit, in unum conveniant.* Quo responso ad legationem Hypatiani dato, Episcopi Orientales Lampfaci Concilium cogunt. Ex ista Valentiniani professione interdictas quidem esse Principibus fidei quæstiones apertè patet. Non inde tamen sequitur Imperatorem à se duxisse alienum ut Synodum indiceret; cum è contrà, disertis verbis, ejus cogendæ Episcopis gratiam faciat. Hic locus sincerè acceptus id tantum conficit quod dixi, non autem quod inde plurimi colligunt. Ceterum quod verbo testatus fuerat, rescripto constituit, nempe fidei causas à Sacerdotibus esse judicandas. Exceptione hujus legis usus est S. Ambrosius, cum recusabat de fide cum Auxentio disputare in Consistorio Principis: *Nec quisquam, inquit, contumacem me judicare debet, hoc cum asseram quod augustæ memoriæ pater tuus non solum sermone respondit, sed etiam legibus suis sanxit: In causa fidei vel ecclesiastici ali-*

Ep. Th. Syn. Eph. part. 1. c. 11. ad. 2. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Sozom. l. 4. c. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Ambros. lib. 1. epist. 33.